

ЕДИНЪ БЕЗВѢРЕНЪ КОВАЧЪ.

I.

Разговоръ въ стаѣж-тѣ на единъ пастырь.

Единъ пастырь сѣдѣше въ стаѣж-тѣ си, и при него бѣше старый неговъ пріятель, Г-нъ В. — Като сѣдѣхъ заедно, пастырь-тѣ рече на пріятеля си: “Разговорихте ли ся днесъ за Христіаненж-тѣ вѣрж съ безвѣрный-тѣ нашъ пріятель, Г-на Р., който ся присмива на Христіанскж-тѣ вѣрж?”

“Много ся разговорихъ, но не могахъ да направѣж нито най-малко впечатлѣніе въ умъ-тѣ му. Вы знаете че той много добрѣ знае списанія-та на най-способны-тѣ безвѣрны писатели, и мысли че никой не може да отговори на доказательства-та му. Знаете още че е остроуменъ и всѣкога е готовъ да отговаря, и, кога не може да надвѣе съ думы, употрѣбява присмивкы. Той обърнж на присмѣхъ прѣдъ всичко-то събраніе мое-то дохождаше при него за духовенъ разговоръ.”

“Мыслите ли вы че за него нѣма вече надеждж?”

“Наистинж. Азъ вѣрвамъ че Богъ го е оставилъ да ся скыта въ безвѣріе-то. Мыслиж че ще го видѣж да прѣпълни чашж-тѣ си до върха съ беззаконіе, и да умре безъ покаяніе окаяніъ и грѣшенъ человекъ.”

“Трѣбва ли да ся остави тѣй? не може ли нѣщо повече да ся направи за него?” рече пастырь-тѣ, и станж та ся расхождаше въ стаѣж-тѣ си твърдѣ оскѣрбенъ.